

ת"פ 40831/02/22 - מדינת ישראל נגד מוחמד עלקם

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 40831-02-22 מדינת ישראל נ' עלקם

לפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח
בעניין:	המאשימה
	נגד
הנאשמים	מוחמד עלקם

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר דיוני בכתב אישום מתוקן, בעבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 30.10.2021, הגיע הנאשם ברכב, יחד עם אחרים, לנמל התעופה בן גוריון. בנסיבות המתוארות, בהנחיית בודק ביטחוני, עוכבו הנאשם והאחרים לחדר במקום לצורך בדיקה. או אז, טרם כניסת הנאשם לחדר הבדיקה, הניח פחית שתייה ובסמוך לה סכין נשלפת באורך כולל של כ-6.5 ס"מ ולהב של כ-3 ס"מ.

התנהלות ההליך המשפטי, ההסדר הדיוני ותסקיר שירות המבחן

ביום 6.9.2022 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר להסדר דיוני במסגרתו תוקן כתב האישום כמפורט לעיל, והנאשם הודה והורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן. לאור גילו של הנאשם ובהתאם להוראות החוק, הוא נשלח לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. כן נשלח הנאשם לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות בשב"ס (להלן: "הממונה"). הצדדים הודיעו כי אין ביניהם הסכמות לעניין העונש וכי ישובו וישוחחו לאחר קבלת התסקיר.

לפי תסקיר שירות המבחן מיום 27.6.2023, הנאשם בן 22, רווק, מתגורר עם משפחתו המונה שש נפשות, זוג הורים וארבעה ילדים, כשהנאשם הוא השני בסדר הלידה. הנאשם תיאר כי גדל בתנאי עוני ודלות חומרית, אך צרכיו סופקו על ידי הוריו.

הנאשם סיים 10 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות, ושלל קשיים בלימודים או בעיות התנהגות במהלך שנות לימודיו. בגיל 16 נשר הנאשם מלימודיו והחל לעבוד בעבודות מזדמנות לצורך סיוע כלכלי להוריו. כיום עובד הנאשם כעצמאי בתחום האינסטלציה.

בהתייחסותו לעבירה נושא כתב האישום, מסר הנאשם כי החזיק את הסכין בכיסו. לדבריו, נהג לשאת את הסכין לצורך הגנה עצמית ולא היה מודע לאיסור שבדבר, אולם לא עשה בה שימוש עד היום. הנאשם תיאר רגשות תסכול וקורבנות על רקע מעצרו, הנובעות מתחושה כי נהגו בו בחוסר צדק.

כגורמי סיכון לביצוע עבירות נוספות בעתיד, מנה שירות המבחן את חומרת העבירה והשלכותיה האפשריות, התייחסותו של הנאשם לעבירה, ההתרשמות כי הוא מצמצם ומטשטש את חומרתה ואת קשייו לשתף בפתיחות.

כגורמי סיכוי לשיקום לקח שירות המבחן בחשבון כי הנאשם מנהל אורח חיים תקין מבחינה תעסוקתית, את הרשת המשפחתית אותה תיאר כתומכת ובהסתמך על דבריו כי ההליך הפלילי היווה עבורו גורם מרתיע להישנות עבירות.

שירות המבחן המליץ על הטלת ענישה בדמות מאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות כענישה מוחשית ומרתיעה וכן מאסר מותנה שיהווה גורם מרתיע. כן הומלץ כי יילקחו בחשבון גילו הצעיר של הנאשם ומצבה הכלכלי של משפחתו.

ביום 2.7.2023 הגיש ב"כ הנאשם בקשה לדחיית הדיון מהטעם כי הנאשם לא התייצב לראיון אצל הממונה, כיוון שעבר תאונת דרכים סמוך למועד הריאיון, וביקש כי יוזמן שוב לממונה.

במסגרת הבקשה ציין ב"כ הנאשם כי הסביר לנאשם את חשיבות שיתוף הפעולה מצדו ואת העובדה כי בית המשפט לא ייתן לו הזדמנות נוספת אם לא יתייצב בפני הממונה. עוד הוסיף כי הנאשם הבין את הדברים והתחייב לשתף פעולה.

בית המשפט לא מצא לנכון לדחות את מועד הדיון, וקבע כי בקשה זו תישקל לאחר שהנאשם יציג במעמד הדיון את המסמכים הרפואיים אודות תאונת הדרכים.

בדיון שהתקיים ביום 5.7.2023 הציג הנאשם אישור על תאונת דרכים שעבר ביום 15.6.2023, ובית המשפט נענה לבקשת ב"כ הנאשם להפנות שוב את הנאשם לראיון אצל הממונה.

לפי חוות דעת הממונה מיום 3.9.2023, אין מניעה מודיעינית או רפואית לכך שהנאשם ירצה עבודות שירות. עם זאת, לא נמצא לנאשם מקום להשמה, מאחר שהנאשם "סירב בתוקף לבצע עבודות שירות בהתאם לכללים". נמסר כי הוסברו לנאשם השלכות סירובו לתוצאה אפשרית של ריצוי מאסר בין כתלי הכלא, אך הוא עמד על סירובו. דברי הנאשם בתגובתו צוטטו בחוות הדעת: "לא מעוניין לבצע עבודות שירות כי אני עובד לפרנסת המשפחה. אבא שלי חולה ולא עובד. אמרתי לכם כבר מזמן שאני לא רוצה לעשות עבודות שירות".

עקב מלחמת "חרבות ברזל", הדיון שנקבע לחודש אוקטובר 2023 נדחה על ידי בית המשפט.

לדין שנקבע ליום 27.12.2023 הנאשם לא התייצב ומסר לבא כוחו כי הוא חולה. בית המשפט הוציא נגד הנאשם צו הבאה וקבע כי אם הנאשם יגיש אישור רפואי לפיו בשל מניעה רפואית לא יכול היה להתייצב לדין, ישקול בית המשפט את ביטול צו ההבאה.

עד היום לא הציג הנאשם כל אישור רפואי.

בדין הנדחה ביום 7.2.2024 טענו הצדדים לעונש. ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשם מאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות. ב"כ הנאשם ביקש כי אם יסבור בית המשפט שאין להסתפק במאסר מותנה, ישוב וישלח את הנאשם לראיון אצל הממונה, כדי להימנע משליחתו למאסר. לפני משורת הדין, בית המשפט שלח את הנאשם בפעם השלישית לממונה.

ביום 11.3.2024 הודיע הממונה על עבודות השירות בשב"ס כי הזמין שוב את הנאשם לראיון התאמה בהתאם להוראת בית המשפט, אך הנאשם לא התייצב.

בדין היום מסר בא כוחו כי הבהיר לנאשם את המשמעויות שעלולות לנבוע מאי התייצבותו לראיון אצל הממונה, ונאשם השיב כי הוא מבין, אך עומד על סירובו להתייצב לראיון כי לדבריו "אין לי זמן לזה".

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה הפנתה לתמונת הסכין ולנסיבות החזקתה, טענה לחומרת העבירה ולפוטנציאל הנזק הטמון בנשיאת סכין, וכי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה עתרה להטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשים בודדים של מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. עוד ציין ב"כ הנאשם את גילו הצעיר של הנאשם ואת הודייתו בהזדמנות הראשונה שחסכה זמן שיפוטי יקר ועתר לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, ולהטיל עליו ענישה צופה פני עתיד בלבד.

כן טען ב"כ הנאשם כי למרות הקושי של הנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן, ההליך הפלילי היווה גורם מרתיע עבורו, ולראיה, מאז האירוע ועד היום לא נפתחו נגדו תיקים חדשים.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם אחראי על כלכלת המשפחה והגיש אישור לגבי מצבו הרפואי של אביו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הוסיף כי אם בית המשפט לא יקבל את עתירתו לעניין העונש, ישלח הנאשם שוב לממונה על עבודות השירות בכדי להימנע מהטלת מאסר בפועל. כאמור לעיל, מאז מועד הטיעונים לעונש ניתנה לנאשם הזדמנות להתייצב אצל הממונה אותה לא ניצל וחזר והודיע טרם גזר הדין כי הוא מסרב לרצות מאסר בדרך של עבודות שירות.

הנאשם נותן את הדין על כך שהחזיק בסכין שלא כדין.

הערכים החברתיים המוגנים באמצעות האיסור על החזקת אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו של נאשם, הם ערך השמירה על חיי אדם, ההגנה על שלמות גופו ותחושת הביטחון האישי.

כל עוד לא הוכח כי האגרופן והסכין הוחזקו למטרה כשרה, הרי שהם מהווים כלי תקיפה, שנועדו לפגוע באדם אחר ולגרום לו לנזק פיזי.

מטרת העבירה היא מניעתית, ונועדה לסייע במיגור התופעה הבריונית והמסוכנת של שימוש בסכינים במהלך אירועי אלימות, שכונתה "תת תרבות הסכין", על מנת שאירועים בעלי פוטנציאל אלים לא יסלימו בשל עצם ההחזקה בסכין או באגרופן (ראו לדוגמה: רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.09)).

המחוקק קבע בצד עבירה זו עונש של עד 5 שנות מאסר, ובכך נתן ביטוי לעמדתו בדבר החומרה שיש להעניש את מי שעובר עבירה זו.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, הנאשם נשא את הסכין בכיסו, עת הגיע לשדה התעופה "בן גוריון" יחד עם אחרים.

יש לתת משקל לנסיבות אלו בהן הנאשם יצא מביתו כשבכיסו סכין, וניסה להיכנס עמה לנמל התעופה, האמור להיות מקום בטוח.

הנאשם מסר לשירות המבחן כי החזיק את הסכין למטרת הגנה עצמית.

אין אינדיקציה כי נעשה כל שימוש בסכין בפועל.

לבית המשפט הוצגה תמונה של הסכין, המלמדת על אופייה ועל פוטנציאל הפגיעה משימוש בה. למעשה מדובר בסכין שלא נראה כי ניתן לעשות בה שימוש רגיל אלא זוהי סכין שנועדה לתקיפה בלבד.

לו היה נעשה שימוש בסכין, הייתה עלולה לגרום לנזק משמעותי לגופו של אדם ואף לגרום לקיפוח חיוו.

נוכח העבירה בנסיבותיה, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים היא משמעותית וממשית.

בתי המשפט חוזרים וקובעים כי לשם מאבק בתופעת הסכינאות וכחלק בלתי נפרד מהמאבק בנגע האלימות, יש לנקוט

"כפי שכבר נפסק" סכין הנישאת על גוף במערכה הראשונה סופה שהיא נשלפת וננעצת בגופו של הזולת במערכה השניה" (ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל (20.12.2004))... תרבות סכין נפסדת זו - יש לבער מן היסוד, והדרך לעשות כן, כוללת בחובה נקיטה במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה" (ע"פ 7682/18 עלקם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (4.4.2019)).

ע"פ 8900/21 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (14.8.2022)

המחלוקת העיקרית בין הצדדים הייתה בנוגע למתחם הענישה - בעוד שב"כ המאשימה טענה כי מתחם הענישה מתחיל ב-6 חודשים ועד 12 חודשים, ב"כ הנאשם טען כי המתחם מתחיל ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. כל אחד מהצדדים הפנה לפסיקה לשם תמיכה בעמדתו, כפי שתפורט להלן.

הפסיקה שהוגשה על-ידי ב"כ המאשימה -

רע"פ 322/15 ג'אנח נ' מדינת ישראל (22.1.2015) - הנאשם הורשע בעבירות שיוחסו לו בשני כתבי אישום שצורפו יחד. בכתב אישום אחד, בעבירה של החזקת סכין, הנאשם הובהל לבית החולים לאחר שנדקר ונזקק לטיפול רפואי, ובאותן הנסיבות החזיק בכיסו סכין. בכתב אישום שני, בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית. הוגש תסקיר ללא המלצה טיפולית נוכח העובדה שהנאשם התקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן.

בית משפט השלום קבע כי אין מדובר בהחזקת סכין באופן אקראי, וכי המושג "החזקת סכין לשם הגנה עצמית" צריך להעלם מנוף חיינו, שכן מידי שבוע נקטלים חיי אדם בשל דקירות סכין, המהווה כלי נשק משחית, וכי עניינו של הנאשם נמצא ברף חומרה גבוה.

בנוגע לעבירה של החזקת הסם לצריכה עצמית נקבע מתחם הנע בין 7 ל-18 חודשי מאסר, ובשקלול העבירות נקבע מתחם הנע בין 9 ל-24 חודשי מאסר. לאור עברו הפלילי המכביד של הנאשם, ולמרות שהיה אב טרי ועבר זמן רב מעת ביצוע העבירות, הושתו על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל והופעל במצטבר מאסר על תנאי בן 6 חודשים, כך שסה"כ הושתו עליו 18 חודשי מאסר וענישה נלווית.

בית המשפט המחוזי שדן בערעור הנאשם, דחה את טענתו לפיה יש להתייחס להחזקת סכין לצורך הגנה עצמית בצורה מקלה יותר מזו שהתייחס בית משפט השלום וכן קבע כי עובדת חלוף הזמן אינה צריכה להביא להקלה בעונשו של הנאשם. בית המשפט המחוזי התייחס גם לתסקיר המשלים שהוגש לו בעניינו של הנאשם, אשר בו הומלץ בשנית על הטלת ענישה מרתיעה לשם הפחתת הסיכון להישנות עבירות על ידי הנאשם. בית המשפט המחוזי קבע כי לא מצא כל נימוק להתערב בשיקולי בית משפט השלום ודחה את ערעור הנאשם. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם.

ת"פ (שלום-רמלה) 19659-11-16 מדינת ישראל נ' בבייב (26.6.2018) - הנאשם הורשע בכך שהחזיק מחוץ לביתו בסכין מטבח שאורך להבה 22 ס"מ. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה נע החל ממספר חודשי מאסר בפועל ועד 12

חודשים. לאור עברו הפלילי של הנאשם, מאחר שהתסקירים שהוגשו בעניינו לא הציגו תמונה חיובית, ומאחר שהנאשם לא התייצב לראיון אצל הממונה על עבודות השירות, נגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 23553-08-18 דן בית המשפט המחוזי בערעור שהגיש הנאשם על גזר הדין והעמיד את עונשו על שלושה חודשים והותיר את יתר רכיבי הענישה על כנם.

הפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם -

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 27461-06-23 **חאג' יחיא נ' מדינת ישראל** (4.12.2023) - הנאשם נמצא מחזיק ברכבו סכין והורשע בעבירה של החזקת סכין. הנאשם צעיר, שהוגש בעניינו תסקיר שנשא המלצה חיובית לענישה שיקומית ואף המלצה לביטול ההרשעה. בית משפט השלום קבע כי נוכח אירועים חמורים ברקע עבירה זו, נדרש לקבוע כי המתחם יחל ממאסר, קבע כי מתחם הענישה נע בין 3 ל-15 חודשי מאסר, והטיל על הנאשם 3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ומאסר מותנה.

הנאשם הגיש ערעור על גזר דינו, ובמעמד הדין הסכימה המדינה להמלצת בית המשפט המחוזי לביטול עונש המאסר בעבודות שירות, וזאת לאור נסיבות ביצוע העבירה, התסקיר החיובי שהוגש בעניינו של הנאשם וחלוף הזמן.

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 48024-06-23 **אלעאבד נ' מדינת ישראל** (26.6.2023) - הנאשם צעיר שבעת שנהג ברכב, החזיק על גופו סכין קפיצית צמודה לתחתונו בקליפס. תסקיר שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתו של הנאשם וסיום ההליך בצו מבחן וצו של"צ. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי וצו מבחן.

במעמד הדין בערעור שהוגש על ידי הנאשם הסכימה המדינה להמלצת בית המשפט המחוזי כי הערעור יתקבל, לאחר שהתרשם באופן חיובי מהנאשם, כי הוא הפיק את הלקחים המתאימים, ולאור מדיניות הענישה, קיבל את הערעור באופן חלקי כך שההרשעה נותרה על כנה אך בוטל עונש המאסר בדרך של עבודות שירות.

בהתאם לפסיקה זו ופסיקה רבה נוספת שניתנה בעניינם של נאשמים שעמדו לדין בעבירה של החזקת סכין שלא כדין, ברי כי מתחם הענישה נקבע על ידי בתי-המשפט תוך מתן משקל משמעותי לנסיבות ביצוע העבירה. פסיקה זו עולה בקנה אחד עם עקרונות תיקון 113 לחוק העונשין, שמטרתו הבניית שיקול הדעת בענישה, ולפיו מתחם הענישה ייקבע, בין היתר, לאור העבירה בנסיבותיה.

כך לדוגמה, כאשר הסכין נמצאה ברכב בו נהג הנאשם, המתחם שנקבע בדרך כלל מתחיל במאסר מותנה, בעוד שכאשר הנאשם נשא את הסכין על גופו או בזיקה לאירוע אלים, המתחם שנקבע בדרך כלל מתחיל ממאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות (ראו והשוו: רע"פ 5833/20 **דרדיק נ' מדינת ישראל** (17.9.2020); רע"פ 2932/08 **מרגאן נ' מדינת ישראל** (12.6.2008); רע"פ 9400/08 **מועטי נ' מדינת ישראל** (20.11.2008); עפ"ג (מחוזי-מרכז) 34814-03-21 **ממן נ' מדינת ישראל** (9.1.2022); עפ"ג (מחוזי-ת"א) 22820-12-09 **מדינת ישראל נ' קאסר** (12.5.2010); עפ"ג (מחוזי-מרכז) 9095-02-11 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (17.5.2011); ע"פ (מחוזי-חי') 31988-06-10 **גטהון נ' מדינת ישראל** (28.10.2010); עפ"ג (מחוזי-ים) 3032-04-12 **מדינת ישראל נ' דבש**

(5.12.20212).

אני סבורה כי במקרה דנן מתקיימות נסיבות הדורשות ענישה ממשית של מאסר ולא ניתן להסתפק בענישה הצופה פני עתיד בלבד. תמונת הסכין מלמדת על פוטנציאל הנזק הקטלני שלה, ובנוסף, הנאשם נשא את הסכין בכיסו והתכוון להיכנס עמה לשדה התעופה. מעבר לכך, הנאשם מסר כי הוא החזיק את הסכין למטרת הגנה עצמית, כלומר, הסיבה להחזקתה הייתה על מנת לקדם פני אלימות. נסיבות אלו יוצרות מידת סיכון משמעותית אותה התכוון המחוקק למנוע ואליה התייחס בית המשפט העליון בדבריו שצוטטו לעיל.

לאור עקרון ההלימה, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם והענישה הנוהגת, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה שלפניי, נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה על דרך של עבודות שירות ועד למאסר בפועל למשך 10 חודשים.

אציין כי גם אם מתחם העונש ההולם שהיה נקבע במקרה זה היה מתחיל ממאסר מותנה, גם אז לא היה מוטל על הנאשם מאסר מותנה בלבד, נוכח הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אליהן אתייחס בהמשך.

לא נטען על ידי מי מהצדדים, ואף לא מצאתי במקרה דנן נסיבות המצדיקות חריגה ממתחם הענישה לקולה או לחומרה, ולכן, יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, וזאת בהתאם לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

בעת ביצוע העבירה היה הנאשם כבן 20. הנאשם הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי יקר. הנאשם נעדר עבר פלילי, ומאז מועד העבירה חלפו כשנתיים וחצי. כל הנסיבות הללו מהוות נסיבות בהן יש להתחשב לקולה.

עם זאת, התרשמות שירות המבחן מהנאשם לא הייתה התרשמות חיובית בעיקרה, ובסיום התסקיר אף הומלץ להטיל עליו ענישה בדמות מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות יחד עם מאסר מותנה מרתיע. כידוע, להמלצת שירות המבחן משקל משמעותי בגזירת דינו של נאשם.

מעבר לכך, בניגוד לדברים שמסר הנאשם לשירות המבחן לפיהם הורתע מההליך המשפטי, לא התרשמתי כי כך הדבר. הנאשם לא התייצב לדיון שנקבע בעניינו לטיעונים לעונש ללא כל סיבה מוצדקת, בראיון אצל הממונה הודיע כי הוא מסרב בתוקף לבצע עבודות שירות, על אף שנשלח לבדיקת התאמתו על ידי בית המשפט, לאחר שבא כוחו ביקש לתת לו הזדמנות נוספת ואף הסביר לנאשם את ההשלכות העלולות לנבוע מכך שלא יתייצב או לא ימצא מתאים לריצוי עבודות שירות, וכך גם הודיע היום טרם גזר הדין.

ניתן להבין כי ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות יקשה על הנאשם, העובד לפרנסתו ומסייע לפרנסת משפחתו, ואף ניתן היה להתחשב בכך מבחינת היקף שעות העבודה או תקופת הריצוי, אך לא היה כל מקום לעמדתו העיקשת

והמתריסה של הנאשם ואין לקבלה. הנאשם בהתנהלותו לא הותיר בידי בית המשפט אופציה לשלוח אותו לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, ולכן ובאין ברירה אחרת, יוטל עליו עונש מאסר בפועל.

עוד בהקשר זה אעיר כי לפי התסקיר אביו של הנאשם עובד. כל שהוצג לבית המשפט במהלך הטיעונים לעונש מטעם ההגנה הוא אישור רפואי משנת 2021 לפיו אביו של הנאשם סובל מכאבי גב, זאת ותו לא.

נוכח כל האמור, מצאתי לנכון לקבוע את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם הענישה, ולהתחשב בקביעת גובה הקנס שיוטל עליו הן בטענותיו בדבר המצב הכלכלי של משפחתו והן בעונש שיוטל עליו במסגרת גזר הדין.

סוף דבר

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר לתקופה של חודשיים.

ב. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, אותם ירצה הנאשם, אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר את העבירה בה הורשע.

ג. קנס כספי בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשני תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, האחד לא יאוחר מיום 1.5.2024 והשני לא יאוחר מיום 1.6.2024.

אם תשלום אחד מן התשלומים לא יפרע במועדו ובמלואו, יעמוד מלוא הקנס או יתרתו לפירעון מיד.

הקנס יועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, וניתן יהיה לשלמו בתוך שלושה ימים מיום גזר הדין באחת הדרכים המפורטות באתר האינטרנט של המרכז.

אני מורה על השמדת הסכין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות בשב"ס ולשירות המבחן.

ניתן היום, י"ז אדר ב' תשפ"ד, 27 מרץ 2024, במעמד הצדדים.